

Kiep, skåra ell. reffla) Ett slags ylletyg, så väldt, att det ser ut att vara reffladt eller försedt med upphöjningar.

KYPRA, v. a. 1. I. (fabr.) Väfva i fyrskäft.

— **Kyprande**, n. 4. o. **Kypring**, f. 2.

KYPRA, v. a. 1. II. **K. vin**, försätta vin, som under transport blifvit omsvalpadt, med sådana ämnen, hvarigenom det klaras. — **Kyprande**, n. 4. o. **Kypring**, f. 2.

KYRASS, kyräss, m. 3. (fr. *Cuirasse*) Bröstharnesk.

KYRASSIER, ky -- ä'r, m. 3. Harnesklädd ryttare.

KYRFVEL, se *Körffel*.

KYRKA, tjyr'ka (uttalas i allm. tjö'rka), f. 1. (i äldre språket *Kirkia*, af grek. *Kyriaká* (oiki'a), Herrans hus.) 1) a) En till kristlig gudstjenst invigd byggnad. *Gå i k-n*, infinna sig der, för att bivista gudstjensten. *Taga i k.*, se *Kyrklaga*. (Ordspr.) *K-n bör stå midt i byn*, gemensamma saker böra vara tillgängliga för alla; äfv. det bör ske alla lika rättvisa; äfv. man bör hålla måtta i allt. — b) Stort rum, sal, kapell i en byggnad, som är invigd till nämde ändamål. — 2) (teol.) a) (i vidsträckt mening) *K-n*, det af Christus stiftade samfund, inom hvilket den H. Ande genom nådemedlen tillbjuder och meddelar menniskorna den genom Kristus förvärfvade nåden och saligheten. *K-ns tjänare*. — b) (inskränkt) Särskilt bekännelse af kristna läran. *Romersk-katolska, reformerta, lutherska k-n*. — c) Den erkända statsreligionen i ett land. *Svenska k-n*. — d) En religionsbekännelse personifierad, med afseende på dess egendom, rättigheter, tillhörigheter. *K-ns egendom, gods*. — e) Det andliga ståndet. *K-n beskyddade under medeltiden ofta det lägre folket emot de högres förtryck*. — *Ss. Kyrkbänk, -dörr, -fönster, -golf, -mur, -prydnad, -stol, -tak, -torn*.

KYRKBY, m. 2. By invid en kyrka.

KYRKDAGS, adv. (fam.) Tid att begifva sig till kyrkan.

KYRKENGEL, m. 2. pl. — *englar*. (fam.) Engel, som man ser afmålad i kyrkorna.

KYRKFALK, m. 2. Se *Tornfalk*.

KYRKFOLK, n. sing. De, som gå till eller komma ifrån kyrkogudstjenst.

KYRKKLÄDER, m. 3. pl. Bättre kläder, som begagnas, när man går i kyrkan.

KYRKLIG, a. 2. Som angår kyrkan, gudstjensten, religionen. *K-a bruk. I k. stil*. — *Syn*. Andlig, Klerisk, Ecklesiastisk.

KYRKLJUS, n. 3. Ljus, som brännes i en kyrka, vanligtvis längre och tjockare än vanliga.

KYRKMESSODAG, m. 2. Den fordom firade årsdagen af en kyrkas invigning.

KYRKMUSIK, --i'k, m. sing. Det slags musik, som uppföres vid den offentliga gudstjensten i kyrkorna.

KYRKOBALK, m. 2. Se *Kyrkolag*.

KYRKOBANN, n. 3. Uteslutning ur kyrkans gemenskap.

KYRKOBETJENING, f. 2. Personer, som innehafva lägre tjenstebefattning vid en kyrka, t. ex. klockare, organist, kyrkvaktare.

KYRKOBETJENT, m. pl. — *betjente*. Person, tillhörande kyrkobetjeningen.

KYRKOBOD, f. 2. Bod, tillhörande en kyrka, och der hvarjehanda af kyrkans inventarier förvaras.

KYRKOBOK, f. 3. pl. — *böcker*. 1) Psalm-bok, som man brukar medhafva till kyrkan, eller som man der har liggande till bruk vid gudstjenst.

— 2) Bok, hvori pastor bör anteckna födda, vigda och döda i församlingen, m. m.

KYRKOBOT, m. sing. Offentlig bot, som den, hvilken för grofva brott blifvit utesluten ur kyrkans gemenskap, måste göra.

KYRKOBruk, n. 3. Antaget bruk vid den offentliga gudstjensten.

KYRKOBYGGNAD, m. 3. Byggnad eller reparation af kyrka.

KYRKOBÖN, f. 3. Bön, antagen att läsas vid den offentliga gudstjensten i kyrkorna.

KYRKOCEREMONI, -----n', f. 3. Ceremoni vid den offentliga gudstjensten i kyrkorna.

KYRKODISCIPLIN, --dissiplin', f. sing. Se *Kyrkotukt*.

KYRKOMBETE, n. 4. Andligt embete i kyrkans tjenst.

KYRKOFANA, f. 1. Fana, som brukas i katolska kyrkan, vid processioner o. s. v.

KYRKOFEST, m. 3. Fest med högtidlig gudstjenst, till minne af någon för religionen vigtig händelse.

KYRKOFRID, m. sing. (hist.) *Lagen om k.*, den af Birger Jarls fridslagar, som stadgade, att kyrka och kyrkogård voro fridlysta, äfvensom vägen till och ifrån kyrkan.

KYRKOFÄDER, m. 3. pl. Kristna församlingens lärare och skriftställare från 2:dra till 6:te århundradet.

KYRKOFÖRBUD, n. 3. (ford.) Af påfven till straff utfärdadt förbud att hålla offentlig gudstjenst i ett land.

KYRKOFÖRESTÅNDARE, m. 3. En, som förestår en kyrkas angelägenheter.

KYRKOFÖRFATTNING, f. 2. De kyrkliga lagarne och inrättningarne i ett land.

KYRKOGODS, n. 3. Kyrkan (bem. 2, d) tillhörigt gods.

KYRKOÅNG, m. 2. 1) Gudstjenstens bivistande i kyrkan. — 2) Kyrkotagning. *J. Mariæ K.*

KYRKOÅNGARE, m. 3. — *GERSKA*, f. 1. En, som besöker kyrkan. *Flitig k.*, som ofta går i kyrkan.

KYRKOÅNGSÖL, n. 3. Gästabud, som anställes, då en barnsängshustru tages i kyrka.

KYRKOGÅRD, tjyr'rkogård (uttalas i allm. tjö'rrgå'l), m. 2. 1) Inhägnad plats omkring en kyrka. — 2) Begravningsplats. *Nya K-en utanför Norrtull*. — *Ss. K-smur*.

KYRKOGÅRDSHÖSTA, f. 1. (fam.) Hosta, som lägges in i grafven.

KYRKOHANDBOK, f. 3. pl. — *böcker*. Bok, som tjénar presterna till ordning och rättelse vid deras embetsförrättningar.

KYRKOHEMMAN, n. 3. Kyrkan (bem. 2, d) tillhörigt hemman.

KYRKOHERDE, tjyr'rkohérde (uttalas i allm. tjö'rrkhä'rre), m. 2. pl. — *herdar*. Prest, som förestår själavården i en församling. — *Ss. K-boställe, -sysla*.

KYRKOHISTORIA, ---stória, f. sing. Pragmatisk framställning af kristna religionens och kyrkans ursprung, utveckling, öden, förändringar och verkningar.

KYRKOHÅF, m. 2. pl. — *håfvar*. Se *Håf*. 2.

KYRKOKASSA, f. 1. Kassa, som tillhör en kyrka. [— *cassa*.]

KYRKOKISTA, f. 1. En kyrkas kassakista.

KYRKOKÄRL, n. 3. Kärl, tillhörigt en kyrka.

KYRKOLAG, m. 2. Inbegreppet af gällande laga stadgar rörande kyrkan och dess medlemmar. *Romerska k-en*.